

ЕМСУРА ХАМЗИЋ

АВЕЛИЈАНЦИ СИРИЈАНЦИ

Сјела сам за компјутер, наслонила лијеву руку на ивицу стола, а десном почела типкати по тастатури. Укуцала сам свој username, а онда password, да бих погледала пошту. Након што сам отворила неколико forward-а и двије поруке од издавача, одједном се трећа, још неотворена пошиљка од непознатог пошиљаоца, сама отвори. Зачуђено сам гледала од кога је, али осим ријечи WE, ништа друго није писало.

Радознало погледах штампани текст:

– You have finally been found. STOP! Please contact us ASAP.
STOP!

Contact info: website: www.they.sirius2.galaxy.co

Or email: they.sirius.2@galaxy.co

Contact person: Mister NO.

Нагло сам се одмакла од екрана са непријатним осјећањем. Мрави страха, чак панике, растрчаше се по мом стомаку, дах постаде краћи, и ја несвјесно устадох и поћох до купатила да водом сперем ово непријатно осјећање.

Кад сам се вратила за компјутерски сто, свалих се у столицу и, готово немарно, погледах у екран. Поново се осупнух, јер угледах већ исписану адресу из имејла од пошиљаоца МИ.

Како сам сјела и погледала, тако се сајт отвори и зачух глас:

– Уђи, слободно! – глас металан, непријатан, вјештачки – глас машине...

Ухватих се поново лијевом руком за ивицу стола, јер сам десном панично покушавала да затворим страницу, али, наравно, то ми није успјело.

Онда осјетих како ме нека сила протреса, како се љуља тло, столица и под, и како ме Нешто истреса из мене саме, те ме у трену увуче у сајт, кроз екран, и то наопачке, чинило ми се, од ногу. Бацајући устрашено поглед око себе и испред себе, не стижући ни глас да испустим, са још већим запрепашћењем угледах своје тијело како „сједи” пред екраном компјутера, са друге стране, и даље држећи лијеву руку на ивици стола, а десну на тастатури.

Кад сам се мало прибрала, схватила сам да су око мене „провидне” особе чији је изглед тешко било описати. Имали су само јасно видљиве обресе, као да су нацртани оловком, или као барица воде разливена по стаклу. Међутим, јасно су се издвајале очи ових невидљивих бића, као и мјесто гдје је требало да буде срце. Тамо се јасно видио прилично компликован апарат, највише налик Теслином трансформатору струје, наравно у минијатурном облику.

Кад прва паника прође, обратих пажњу на упорно кључкање реченице коју ми је упућивало биће испред мене. Одједном ми се учинило да чујем у глави, у бићу, његове поруке.

– Не плаши се. Кратко ћеш се задржати. Само ћемо измјерити твоје емоције, интелигенцију и друге параметре.

Као што си видјела, тијело ти је остало испред екрана, *тј*амо. Сада ћемо послати нашег волонтера, студента из Гонго галаксије, у којој је и твоја планета. Он ће привремено ући у твоје тијело да не би постало сумњиво ако непокретно сједиш за компјутером. Само ће подражавати покрете мишем и удубљено гледање у екран, те повремено куцкање по тастатури.

Тек тад сам панично покушала да видим себе. Иста замагљена провидност. Покушах да додиром замијеним поглед и напипам своју главу, лице... Међутим, безуспјешно. Од почетка ми је било јасно да је само неки дио мене, свакако не онај физички, прешао *овамо*, али су, без обзира на то летимично ухваћено сазнање, моја паника и страх постали још јачи.

„Чух”, односно наметну ми се опет мисао мог домаћина.

– Ништа не брини, а посебно немој да се плашиш. Рекох ти, и то ће бити испуњено. Брзо ћеш се вратити, а нико те неће ни на који начин повриједити...

Ако си радознала, а јеси, јер зато смо те и *изабрали*, сазнаћеш и ти нешто о *нама*!

Ми смо Авелијанци из галаксије Сиријус Два. Као што видиш, могло би се рећи да смо духови. Али не у оном вашем смислу, јер код вас су духови „остаци” мртвих људи.

Не, ми смо живи, ми се рађамо *овакви* и такви живимо.

Међутим, по рођењу морају хитно да нам уграде овај апарат – НОК – који у себи садржи похрањене записе различитих

особина, осјећања, знања и слично... Ми немамо прилику да то природним путем развијамо. Када се тај запис одмота до краја, онда нестајемо, падамо на тле, и остајемо само као мокра мрља, на шта смо те и подсјетили. Та „мрља” испари у року од неколико наших сати. Један наш дан траје док Voxius обиђе око наше планете Авелије.

То је у вашем свијету око 17 дана.

– Па колико ћу ја то, онда, бити одсутна из *оно̄, сво̄* свијета, по нашим мјерилима?! – узнемирана помислих и уједно упитах.

– Израчунаће ти сада наши асистенти. Бокс, израчунај колико ће земљанског времена протећи док узмемо уобичајене податке и параметре нашој гошћи.

– Ми имамо веома, веома развијену и софистицирану технику и научна открића, али, као што схваташ, немамо природне, биолошке параметре и предиспозиције као људи. Нама би требала ДНК, и то она која се преноси и наслеђује природним путем, а не ова, вјештачка творевина, која јесте генијалан изум и врхунац технике у коју су депоноване различите информације о осјећањима, интелигенцији, разуму, виду, слуху, па чак и таленту. Све то је креирано и мора изнова и изнова да се ради, да се „производи” даноноћно у нашим погонима, ако нећемо да останемо само мокре мрље.

Зато бирамо повремено неке људске примјерке за које претпостављамо да ће нас разумјети, да их нећемо превише испрепадати и траумирати, јер водимо рачуна *ко* су *они*, каква су им интересовања, знања, интелигенција, радозналост и слично...

Видиш – оно за чим ви Земљани жудите, чезнете и све чините да постигнете, а то је контрола и пројектовање особина и контрола болести, осјећања, погледа на свијет, талента и слично, ми то имамо, и све бисмо дали да се то нама дешава спонтано, сâмо по себи, а да евентуално, само у корисне и углавном медицинске сврхе, понекад користимо ово наше знање и достигнућа!

Стајала сам (да ли сам стајала или лебдјела, не знам), и зачуђено, боље рећи пренеражено слушала и схватала о чему ми говори.

– Јана, тако се зовеш, зар не!? Претпостављам да ме разумијеш, да разумијеш колика је силна могућност злоупотребе оваквог начина програмирања. Ја сам, срећом, програмиран прије тоталне контроле и тоталног укидања елемената разума, интелигенције, саосјећања и других особина неопходних за нормално функционисање.

Већ годину дана, по вашем рачунању времена, имамо владара Самоија који чини ужасне ствари. Натјерао је научнике да промијене параметре драстично, неке елементе да потпуно укину, што даје страшне резултате.

ОН има намјеру да креира популацију која ће бити само радна снага, беспоговорно послушна, без памети и интелигенције, без личности, без саосјећања... Зато те молим, Јана, у своје име и у име свих нас сад присутних у Авелији, али највише у име оних који тек треба да живе овдје, да нам помогнеш.

– Наравно, наравно! – проговорила сам, заборављајући да ми глас ту није потребан. – Урадите све што треба. Нема проблема! – говорила сам згрожена оним што сам чула, а још више оним што се могло претпоставити у будућности.

Легла сам у компликовану кабину са стотинама жичица, цјевчица, каблова, прикључака и затворила очи...